

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

De eadem re. liii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

dimittere, sed deinde quasi mœchata fuerit in similitudinem
atque pro hoc hominem suum, & hominem Thietbirgam
monomachiam impellere, & si homo ipsius reginae cederet,
derit, disponit hanc sine dilatione perimere. Quæ quæ
tum sint omni diuinæ legi contraria, magnitudo prudentiæ
vestræ credimus, iam aduertit.

De singulari certamine, quod Lothari molitus est contra Thietbirgam uxorem suam. Cap. LII.

Itē eiusdē

Monomachiam verò in lege non assumimus, quæ præceptam fuisse non reperimus. Quam licet in se quosdam legamus, sicut sanctum David, & Goliath, sic prodit historia: nusquam tamen ut pro lege teneatur, & cubi diuina sanxit autoritas: cum hoc & huiusmodi stantes, Deum solummodo tentare videantur.

De femina de adulterio inculpata, si cum marito debet inire certamen legale, suæ potestati prius debet ad tempus resistit. Cap. LIII.

Itē eiusdem.

Praterea siue de coniugij fœdere, siue de adulterio crimine iudicium sit agitandum, nulla ratio potest Thietbirgam cum Lothario posse inire conflictum, vel legitimum controuersiam inire certamen, nisi prius ad tempus fuerit suæ potestati & consanguineis propriis liberata. In quo et quos etiam locus prouidendus est, in quo nulla sit vis multitudinis formidanda, & non sit difficile testes producere, vel ceteras personas, quæ tam à sanctis nonibus, quam à venerandis Romanis legibus in huiusmodi controuersis requiruntur. Hæc idcirco diximus, ostendamus quem legum conflictum Lotharius conuenisse autumat, cum persona quam in suis penetralibus quotidie fatigat, & conterit, quando vult ad iudicium educit, quando vult ad claustra reducit: & quando educta fuerit, nisi ea profiteatur quæ ipse præceperit, punit. Propriè igitur libertati committi, & ab omni oppressione ac potestate illius, cum quo in iuribus conflictus, oportet liberatæ atque suis liberaliter uti, & suspectas personas conuenisse declinare, quæ se ab obiectis ostendere cupit immunitæ.

De eadem re. Cap. LIII.

Itē idem.

Itaque summo studio Thietbirgam coniugem tuam quam propriam carnem seuerè ac diligenter procuratam

no illa à te vlllo pacto consentias discedere, vigilanter attende. Vnde si vult à te discedere, corripe, imò corrige eam, & à tali intentione per omnia reuocare satage. Iam verò si amore pudicitiae separationem querit, & conjugalis connubij solutionem efflagitat, certum est Apostolo dicente, quia mulier sui corporis potestatem non habet sed vir. Verum si & ipse pudicitiam sectatus, religionis obtentu copulam dissoluere vis, tantum ne simulate fiat concedimus. Nam licet sit scriptum: Quod Deus cõiunxit, homo non separat, Deus tamen & non homo separat, quando diuini amoris intuitu, ex consensu vtriusque conjugis matrimonia dissoluntur. Si ergo hoc modo vis, gratuito permitimus animo, celeremque præbemus assensum; aliter autem fieri mutuam separationem vestram prohibemus.

De illis qui in alias prouincias fugerint, aut suos seniores secuti fuerint, & vxores suas domi reliquerint.

Caput LIIII.

Siquis necessitate ineuitabili cogente in alium ducatur seu prouinciam fugerit, & vxor eius cum valet & potest, amore parentum, aut rerum suarum eum sequi noluerit, ipsa omni tempore quam diu vir eius quem secuta non fuit, viuit, semper innupta permaneat, Ille verò qui necessitate cogente in alia patria manet, si nunquam in suam patriam se reuersurum sperat, si se continere non potest, aliam vxorem accipiat, tamen cum pœnitentia.

Ex cõcil. apud Vermeriam cap. 6.

De fœminis quæ captis viris vel in captiuitatem missis, aliis nupserunt.

Cap. LV

Quod debeant fœminæ, quæ captis viris & in captiuitatem ductis, aliis viris nupserant, putâtes interemptos maritos, remeatis de captiuitate prioribus viris copulari, vt cuique id quod legitimè habuit reformetur, & recipiat vnusquisque quod suum est, & redintegrentur fœdera nuptiarum.

Ex epist. Leonis papa, cap. 42.

Quod non probetur esse culpabilis, qui vxorem capti in matrimonio videtur esse sortitus.

Cap. LVI

Nec tamen culpabilis iudicetur, & tanquam alieni iuris peruersor habeatur, qui personam eius mariti qui iam non esse existimabatur, assumpsit. Si enim multa quæ ad eos qui in captiuitatem ducti sunt pertinebant, in ius alienum transire potuerunt, tamen plenum iustitiæ est, vt

Itẽ eiusdem, cap. 43.